

«Το σπίτι των χρωμάτων»

Στα παλιά τα χρόνια, τότε που μιλούσαν τα δέντρα και τα ποτάμια χόρευαν στο ρυθμό του τραγουδιού τους, σε ένα δάσος, που τα δέντρα ψιθύριζαν μυστικά, ζούσε ένας κοκκινολαίμης, που δεν κελαηδούσε, αλλά μιλούσε όλες τις γλώσσες του κόσμου.

Μια μέρα, βρήκε κωμένο στις ρίζες μιας γέρικης βελανιδιάς έναν παλιό, φθαρμένο πειρατικό χάρτη. Πετώντας γρήγορα, πήγε στον καλύτερό του φίλο, ένα σκανταλιάρικο ξωτικό που λεγόταν Έλμελ, που σημαίνει, αστέρι και αγάπη . Ο Έλμελ, μόλις είδε τον χάρτη, έβγαλε από την τσέπη του μια μαγική φλογέρα. «Αυτός ο χάρτης δείχνει το "Σπήλαιο των Ψιθύρων"», είπε ενθουσιασμένος, «αλλά ο δρόμος είναι επικίνδυνος!».

Καθώς ξεκινούσαν, το έδαφος άρχισε να τρέμει. Ένας καλόκαρδος, αγαθός, αλλά αδέξιος γίγαντας, ο Γαλήνιος, εμφανίστηκε ανάμεσα στα δέντρα.

«Πού πάτε;» βρόντηξε η φωνή του. Όταν έμαθε για τον θησαυρό, προσφέρθηκε να τους βοηθήσει, κουβαλώντας τους στις μεγάλες του παλάμες για να διασχίσουν το ποτάμι.

Όμως, στον δρόμο τους, στάθηκε ένα τεράστιο, σμαραγδένιο φίδι, που φύλαγε το πέρασμα. Το φίδι, δεν ήθελε χρυσάφι, ήθελε μόνο να ακούσει μια μελωδία, που θα το κοιμίζε.

Τότε, ο Έλμελ, άρχισε να παίζει τη φλογέρα του. Η μουσική, ήταν τόσο γλυκιά, που το φίδι αποκοιμήθηκε αμέσως.

Φτάνοντας στο τέλος του χάρτη, δεν βρήκαν σεντούκια με λίρες, αλλά μια κρυμμένη κοιλάδα γεμάτη φρούτα, που δεν τελείωναν ποτέ.

ΠΙΤΣΑ ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ ΠΕ 70

Ο γίγαντας, το ξωτικό και ο κοκκινολαιίμης, κατάλαβαν, πως ο πραγματικός θησαυρός, ήταν η περιπέτεια, που έζησαν μαζί.

Εκεί, που το φίδι είχε αρχίσει να κλείνει τα μάτια του από τη μελωδία της φλογέρας, ένας ξαφνικός, παγωμένος αέρας, έσβησε τη μουσική. Μέσα από τις σκιές, ξεπρόβαλε ο Σκιώδης Πειρατής, ο αρχικός ιδιοκτήτης του χάρτη, που δεν ήταν άνθρωπος αλλά ένα πνεύμα φτιαγμένο από ομίχλη!

«Ο πειρατικός χάρτης μου ανήκει!», ούρλιαξε και άπλωσε τα χέρια του για να αρπάξει το ξωτικό.

Ο γίγαντας, παρόλο, που έτρεμε από τον φόβο του, στάθηκε μπροστά του, σαν τείχος. Αλλά ο πειρατής, ήταν άυλος και περνούσε μέσα από τα σώματα. Τότε, ο κοκκινολαιίμης, θυμήθηκε έναν παλιό θρύλο: οι σκιές φοβούνται μόνο την αλήθεια. Άρχισε να κελαηδάει δυνατά, όχι μια τυχαία μελωδία, αλλά την ιστορία της φιλίας τους.

Η δύναμη των λέξεων του πουλιού, έκανε τη φλογέρα του ξωτικού να λάμπει, σαν ήλιος. Το φως ήταν τόσο δυνατό, που ο Σκιώδης Πειρατής διαλύθηκε σε χίλια κομμάτια.

Η ανατροπή όμως ήταν στο τέλος: Όταν έφτασαν στο σημείο που σημάδευε το "X" στον χάρτη, δεν βρήκαν ούτε κοιλάδα, ούτε χρυσάφι. Βρήκαν έναν καθρέφτη. Κοιτάζοντας μέσα, είδαν τους εαυτούς τους, αλλά με μια διαφορά: στον καθρέφτη, ο γίγαντας ήταν μικροσκοπικός, το ξωτικό ήταν άνθρωπος και ο κοκκινολαιίμης, είχε γίνει ένας σοφός μάγος.

Ο χάρτης δεν οδηγούσε σε θησαυρό, αλλά στην πραγματική τους μορφή, που είχε κλαπεί πριν από χρόνια!

Καθώς κοιτούσαν τις αληθινές τους μορφές στον καθρέφτη, μια γνώριμη φωνή ακούστηκε πίσω τους. Ήταν το φίδι, που τώρα είχε πάρει τη μορφή μιας πανίσχυρης Μάγισσας των Βράχων.

ΠΙΤΣΑ ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ ΠΕ 70

«Εγώ σας μεταμόρφωσα!» γέλασε εκείνη.

«Ήθελα έναν γίγαντα, για να μου χτίσει το κάστρο, ένα ξωτικό για να με διασκεδάξει με τη φλογέρα του και έναν κοκκινολαίμη για να κατασκοπεύει το δάσος. Ο πειρατικός χάρτης, ήταν η παγίδα μου, για να σας φέρω πίσω, αν ποτέ δραπετεύατε!»

Ο μάγος (πρώην κοκκινολαίμης) σήκωσε το ραβδί του, που μέχρι πριν λίγο ήταν το ράμφος του, και ο άνθρωπος (πρώην ξωτικό), άρχισε να παίζει μια αντίστροφη μελωδία στη φλογέρα. Ο μικροσκοπικός άντρας (πρώην γίγαντας), κάρη στο μικρό του μέγεθος, τρύπωσε κάτω από τα πόδια της μάγισσας και της έδεσε τα κορδόνια, από τα μεταξωτά παπούτσια της.

Η μάγισσα έπεσε, η μαγεία της έσπασε και το κάστρο άρχισε να γκρεμίζεται. Οι τρεις φίλοι έτρεξαν έξω, ελεύθεροι πια, έχοντας κερδίσει πίσω τη ζωή τους.

Το όνομα της μάγισσας ήταν Άινα, (που σημαίνει καθρέφτης), μια σκοτεινή γυναίκα, που το πρόσωπό της άλλαζε σχήμα, σαν το τρεχούμενο νερό.

Μετά την ήττα της, οι τρεις φίλοι δεν επέστρεψαν στο παλιό, υγρό δάσος, αλλά έκτισαν το «Σπίτι των Χρωμάτων» στην κορυφή ενός λόφου, που τον έλουζε πάντα ο ήλιος. Το νέο τους σπίτι, ήταν ένας συνδυασμός των αναγκών τους.

Είχε μια πανύψηλη σοφίτα με κρυστάλλινα παράθυρα για τον Μάγο, ώστε να μελετά τα άστρα και να ασκεί τα ξόρκια του.

Στο κέντρο, υπήρχε μια ζεστή αίθουσα με τέλεια ακουστική, όπου ο Άνθρωπος, μπορούσε να παίζει τη φλογέρα του και η μουσική, να ακούγεται μέχρι την κοιλάδα.

Για τον μικροσκοπικό άντρα, έφτιαξαν έναν κήπο-λαβύρινθο με μικρά μονοπάτια και έπιπλα σκαλισμένα σε καρύδια, όπου ένιωθε πραγματικός βασιλιάς του δικού του μικρόκοσμου.

ΠΙΤΣΑ ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ ΠΕ 70

Στην πόρτα του σπιτιού, κρέμασαν τον παλιό πειρατικό χάρτη, όχι πια ως οδηγό για θησαυρούς, αλλά ως ενθύμιο της ημέρας, που βρήκαν τον πραγματικό τους εαυτό.

Όσο για τη μάγισσα Άινα, ο θρύλος λέει, πως μετά την πτώση της, έχασε τη δύναμη να αλλάζει μορφές και παγιδεύτηκε στην εμφάνιση ενός μικρού, γκριζου φιδιού. Καταδικάστηκε να τριγυρνά στα καλάσματα του κάστρου της, ψιθυρίζοντας ξόρκια, που κανείς δεν ακούει πια, θυμίζοντας σε όλους, πως η εξουσία, που βασιζεται στον φόβο πάντα καταρρέει.

Η τελευταία μαγική λεπτομέρεια στο «Σπίτι των Χρωμάτων», ήταν η κεντρική τους είσοδος. Η πόρτα, δεν είχε κλειδαριά, αλλά μια μικρή υποδοχή για τη φλογέρα. Κάθε φορά, που οι τρεις φίλοι επέστρεφαν, έπρεπε να παίξουν μια συγκεκριμένη, χαρούμενη νότα. Τότε, τα ξύλα της πόρτας άνηθιζαν με λευκά γιασεμιά και άνοιγαν διάπλατα, καλωσορίζοντάς τους με το άρωμά τους.

Όταν τελείωσαν τις εργασίες, έκαναν ένα μεγάλο γλέντι, καλώντας όλα τα πλάσματα του δάσους.

Έφαγαν κι ήπιαν, και σε εμάς, μας έδωσαν;

Τι μας έδωσαν;...

